

Wildebbeesten Strikes Again!

Na een heldhaftig avontuur vorig jaar deden dit jaar wederom 4 docenten Diermanagement mee aan de jaarlijkse Opsterlandse WAMPEX, een nachtelijke wandel-/puzzeltocht door het Friese land. Ondanks de ontberingen in 2023 waren we vastbesloten: team Wildebbeesten 2024 zou op 6 december om 22:06 van start gaan!

Rianne, Kira, Stephanie en Petra arriveerden, licht bevreesd, rond 20:30 in de kantine van een camping in Bakkeveen. José, die vorig jaar ook meedeed, kon dit jaar helaas niet mee (om de heugelijke reden dat ze een zontje gekregen heeft). Eenmaal een plekje bemachtigd was het tijd voor de voorbereidingen. Aanwijzingen moesten worden overgeschreven, routes alvast genoteerd van videofragmenten en met zenuwachtige glimlachjes op de foto! We wisten immers nog van vorig jaar wat ons allemaal te wachten zou staan!

Ondanks dat de weersvoorspellingen niet al te best waren, we zaten in de luwte tussen 2 stormen in, was het droog en helder en gingen we voortvarend van start! Met behulp van een kompas en slim puzzelwerk wisten we snel de eerste post te bereiken, hier ontvingen we de boekjes met de rest van de puzzels om de route te vinden. Het was duidelijk dat we al ervaring hadden, want waar we vorig jaar aan het begin direct een groot stuk verkeerd liepen wisten we nu precies waar heen te gaan! Het verzamelen van letters onderweg kan nog wat beter, we hebben behoorlijk veel letters gemist en dus een flinke straf tijd opgelopen. Ná het volgen van reflectorplaatjes, omgedraaid navigeren met flippo's en een route waarbij we computeronderdelen moesten opsporen bleek dat deze WAMPEX behoorlijk zwaar zou worden. Er was modder, heel veel modder, ondergelopen weilanden met meer modder en daardoor lag het tempo niet zo heel hoog. Onderweg kwamen we veel slootjes tegen die via planken moesten worden overgestoken. Waar Rianne en Stephanie daar als jonge hinda's overheen huppelden, waren Petra en Kira wat minder zeker van hun balans, maar met rust en concentratie werden alle sloten

succesvol overgestoken! Ook overtochten met vloten gingen soepel, Rianne bleek een top aanduwer!

Hoofdrekenwerk bij het optellen van dartbortscores moest worden gecombineerd met kompaskoersen en vervolgens kwamen we bij een route die gemaakt was voor diermanagers: zoek de nesten met gekleurde eieren! Elke ei had een waarde en na wederom slim rekenen konden we de route door de natte weilanden goed vinden.

Ook aan de innerlijke mens was dit jaar weer goed gedacht, we hadden proviand mee voor wel drie tochten. Een greep uit het assortiment: Rianne had heerlijke muffins gebakken, Kira gemberboterkoeken, Petra ambachtelijke kaasstengels en Stephanie had BlissBalls geknead (voor

meer details: vraag Stephanie). Ook had Stephanie ter versterking een heupflaconnetje met een nader te bepalen drankje mee, dat heeft ons zeker moed en extra kracht gegeven om door te zetten! Ook de regel van de maximaal 3 klaagjes per persoon werkte erg goed, al is het onderscheid tussen waarneming en klaagje soms lastig te maken (*jemig wat veel modder! – klaagje of constatering?*)

Op een video in de kantine hadden we al iets gezien over een magisch doolhof met een vreselijk ingewikkeld raadsel, en na handen die ons de weg wezen en pijlen die ons de verkeerde kant op stuurden kwamen we bij twee ridders bij twee deuren aan. We mochten ze slechts 1 vraag stellen om te ontdekken welke deur de juiste was, en ons zou leiden naar de juiste letter. Gelukkig liet Petra zich niet afleiden door afleidende opmerkingen van de ridders en wisten we zonder problemen de juiste deur te kiezen!

Rianne en Stephanie hebben ook weer bewezen goed te kunnen multitasken: tijdens het baggeren door de modder werd bijna foutloos een sudoku opgelost. Met de kompasrichtingen die hieruit kwamen belandden we bij een route met morsecodes waar we een neergestorte bom tegenkwamen. Daarna moesten we in het donker met een kabelbaan over een sloot en kwamen we op een lastig punt. Veel kruispunten achter elkaar waarbij we met kloktijden de route moesten

bepalen, dit ging niet zo heel soepel maar na wat heen en weer lopen vonden we toch het juiste pad!

Daarna de videoroute, prachtig! In de kantine werd deze route afgespeeld bij daglicht, nu moesten we, zonder verdere hints, zelf deze route door het pikdonkere bos lopen. Als je hier de route niet meer wist, dan was je echt verloren. Bij het ruiterspad rechtdoor, fietspad oversteken, op de T-splitsing links.... we gingen als de bliksem! Toen volgde er een route die alleen Stephanie begrijpt, iets met een lijn met stipjes en streepjes, onnavolgbaar maar probleemloos afgelegd!

We hadden een papieren Rubiks kubus meegekregen, die bleek nodig voor de volgende route. Nadat we (niet allemaal even soepel) een net over een kanaal waren overgeklommen baggerden we in de richtingen van de kleuren op de kubus. Onderweg vonden we steeds weer aanwijzingen om de kubus naar de juiste kleur te draaien en zo haalden we het einde van dit weiland.

Inmiddels was het ongeveer 3:00 in de nacht en toen kwamen we op een belangrijk punt, het keuzemoment voor de short-cut. Waar we vorig jaar onbevreesd voor de lange route kozen twijfelden we nu. Het was al laat, het terrein was erg slecht begaanbaar door de drek, we moesten sowieso nog wel een paar uur lopen en de lange route zou ongeveer 2,5 uur langer duren. Toen het ook nog begon te regenen werd de beslissing duidelijk, we zouden de korte route gaan lopen. Het voelde toch wel een beetje als valsspelen, een beetje lafjes, maar we waren het er allemaal over eens.

Na een kopje warme chocomelk volgden we een route met verschillende planeten opgedragen aan Eise Eisinga en modderden we door langs

vlaggetjes van de gemeente Opsterland. De regen werd steeds harder, de poncho van Stephanie wapperde als een malle, maar we hielden de moed erin! Omdat José 's nachts de baby moest voeden kon ze ons nog even wat extra aanmoedigen, dat hielp zeker! Barcodes, witte reflectoren, Romeinse cijfers, pompeblêden en blauwe reflectoren leidden ons uiteindelijk door de barre omstandigheden terug naar de kantine in Bakkeveen.

Daar aangekomen veegden we onze schoenen schoon en met onze laatste krachten meldden we ons bij de finishtafel. Het was inmiddels bijna half 6 en hier bleek dat we ruim 7 uur en 15 minuten over de tocht gedaan hadden en in die tijd zo'n 22,5 kilometer hadden afgelegd. Ondanks dat we de korte route gekozen hadden waren we zeker trots op deze prestatie! Zeker gezien de omstandigheden!

Na een kopje thee en een bakje snert werd het tijd om weer op huis aan te gaan en ons bedje op te zoeken!

Het was weer een fantastische en onvergetelijke nacht! Bedankt Stichting Wampex Nederland voor de geweldige organisatie! We zijn zeker van plan om volgend jaar voor de hattrick te gaan!

